

Világszemle

Amikor a hivatalos magyarok tapsoltak Irun lerombolóinak, amikor éljent kiáltottak Madrid bombázóinak, amikor győzelemittasan kurjongattak a német frigre — erről a helyről szoltunk minden igaz magyarhoz: mi Csokonai, Petőfi, Ady népe vagyunk, ezer éve a népek szabadságát őrizzük itt, a Dunamedencében és ezért véreztünk Európa minden csataterén; vigyázatok, kampósra görbítették kurucvilágunk harci szimbólumát, történelmünket náciszínekkel mázolták be! A mi helyünk a nép oldalán van, a szabadságát féltő, szabadságáért küzdő nép oldalán! Kétségbevonták magyarságunkat akkor, amikor keserű kuruckiáltással figyelmeztettünk: ne higj magyar a németnek, München csalétek, törvetés Szlovenszko. És most, amikor a Völkischer Beobachter nyíltan követeli Kassa, Munkács, Ungvár visszaadását, amikor propaganda-térképeken Magyarország német gyarmatként szerepel, amikor a náci-pénzen felfegyverzett terroristák modern harci gépekkel rombolják az újonnan visszacszerzett városokat, most úgy látszik mind ezért elégtételt vehetnénk magunknak. De nem. Nekünk nem kell ilyen szomorú elégtétel. Nem azért harcoltunk, hanem azért, hogy ezt kikerülhessék. Nem öngazolást keresünk, hanem a nép javát akarjuk.

És amikor az ország sorsa ilyen döntő fordulóponthoz ért, a magyar kormány még mindig folytatja felemás és egyben tragikus politikáját. Imrédy „nemzeti mozgalma” szerencsétlen keveréke a fajgyűlöletet szító, mindent a tőke érdekében cselekvő jobboldaliságnak és egy adag baloldalról kölcsönzött frázishalmaznak. Amikor az országnak egységesen, erősen kellene állania a már

nyíltan föllépő külelennel szemben, megint a „történelmi osztály” az, amely éket ver magyar és magyar közé. Zsidótörvényt alkot, első és másodrendű állampolgárok szerint osztályozza az évszázadokkal ezelőtt összeverődött és azóta egymás mellett élő embereket és a komoly szociális törekvéseket egy álföldreformmal csúfolja meg. Nem, a feudális „történelmi osztály” „nemzeti megújhdást” nem lehet csinálni. Eddig egyetlen magyar főúr adta oda a földjét önként és a „történelmi osztály” éppen ezért bélyegezte „hazaárulónak”. Nemzeti megújhdás csak akkor lehetséges, ha a nemzet testének legfájóbb sebet eltávolítják, ha a hárommillió koldust biztos kenyérral látják el, ha a hitbizományokat eltörlik, ha a százezer láncos birtokokat szétdarabolják, ha a földet annak adják, aki megműveli, ha a kisbirtokosokat olcsó hitellel és kellő fölszereléssel látják el. Nem pedig bérleti rendszerrel, amely beláthatatlan időn belül a nagybirtokokat kisbérletekké változtatja majd át, ami ha valaha is megvalósulhat, csak azt jelenti, hogy az eddigi koldusok, akik mégis csak szabadok voltak annyiban, hogy hatósági segítség nélkül szabad volt éhenhalniok, most ezzel a segítséggel bankrabszolgákká válnak. Nem a „katonai szellem emelésével”, a „tekintély-tisztelettel” és „tengelypolitikával” érjük el a nemzeti megújhdást, hanem demokratikus jogok megadásával: szabad és titkos választásokkal, szólás-, gyülekezés- és sajtószabadsággal.

*Szántó Árpád
(Mayer Ottmár)*

(Megjelent a „Híd” 1938 decemberi számában)